

מאחורי המירקע

הכתבות שלא היו

ביומן שלא היה

בליל שבת שוב לא שודרה מהדרת השבוע יומן אירועים. באופן מפתיע, לא היתה הסיבה נעוצה בחוסר כציוות ייצילום, כמו בפעמים קודמות. הפעם היה סיפור חדש: חוסר בעורכי-סרטים. כשבניין נהרס, מסתבר, הקירות צונחים מכל הכיוונים. מאז שהופסקה, מטעמים שונים, עבודתם של אנשי עטק"ם, שהיו עובדי-חוז, יש מחסור

גיבור הכתבה לא שודר

מתמיד כציוות ייצילום ועורכי-סרטים. ביום החמישי בצהריים הודיעה מנהלת עורכי-הסרטים לאורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור, המשמש גם כמנהל-בפועל של הטלוויזיה, שאין בידה אמצעים ולא עורכים כדי להכין כתבות למבט וליומן השבוע.

כתבות ליומן דווקא צולמו במשך השבוע, אך נשארו בצורת חומר-גלם. היתה כתבה מתוכננת על המשבר בין מנחם פרוש, סגן שרה-עבודיה והרווחה, לבין משה קצב, השר. היתה כתבה מתוכננת על להקת הגבעות, מקיבוץ גבע, והיתה כתבה מאוד פרובוקטיבית על תעשיית החזיר בארץ.

פעם, לפני שלוש שנים, היתה הצעה של מויבה ינון, יו"ר הוועדה-מנהל, חבר המפ"ל ואיש דתי, להעביר את תוכנית יומן השבוע ליום החמישי בערב. כרי שגם הצופים הרתיים יוכלו ליהנות ממנה. היה מי שאמר השבוע, שאולי התוכנית הזאת, שכבר ירדה מזמן מן הפרק, לפחות לפי שעה, מתבצעת כל-כך טוב — שלא יהיה יומן בכלל.

דויד ארמון, חבר הוועדה-מנהל, הציע כבר לפני כמה חודשים לבטל לגמרי את היומן. השבוע חזר לרעיון הישן שלו, והוא יעלה אותו שוב בישיבת הוועדה-המנהל.

העובדים הטילו וטו

אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור ומנהל-הטלוויזיה, ניסה השבוע להפריח בלון באוויר. הוא רמז שאולי ימנה את חיים יבין כאופו ומני

מאבק בין ארבעה

בשן בימאי מקומי

ארזי בימאי מקומי

תבורי בימאי אמריקאי

כהן כוריאוגרפית אמריקאית

תחרות קדם-האירוויזיון מתקרבת. הזמרים, המשתתפים בתחרות, שומרים על פרופיל נמוך ואין מפגינים מתח והכנות לקראתה. למרות זאת, מסתבר שהם נמצאים בהכנות קדחתניות. כרגע מדובר על ארבעה זמרים בעלי הסיכויים הטובים ביותר להצלחה בתחרות והם עוברים חזק והרבה. ירדנה ארזי ויהאל בשן משתמשים בשרותיו של הבימאי צדי צרפתי. שיעזור להם בהעמדה הסופית על הבימה. יזהר כהן, שוכה בעבר באירוויזיון, משתמש בשרותיה של כוריאוגרפית אמריקאית. שימי תבורי, שגם לו סיכויים טובים להצלחה, שכר שרותים של בימאי אמריקאי. המאבק יתמקד, כנראה, בין ארבעת הזמרים האלה.

כמנהל-הטלוויזיה עד שייבחר, במיכרו או שלא במיכרו, מנהל חדש.

ביין הוא אחד המועמדים למשרת מנהל-הטלוויזיה, והוא המועמד של אורי פורת ושל מויבה ינון, יו"ר הוועדה-המנהל.

כששמעו ועריה-עובדים בטלוויזיה על כוונתו של פורת, הודיעו חדר-משמעת שלא יסכימו לצעד כזה.

עוברים אחרים טענו שחלק מאנשי ועד-העובדים במחלקת-החדשות הם מאנשי דן שילון, שגם הוא מועמד לנהל את הטלוויזיה,

ולכן לא הסכימו שחיים יבין יכנס ברלת האחרית ויקבע "עובדות כשטח". הרעיון, ככל אופן, נגנז עוד לפני שנכנס לשלב מעשי. רעיון אחר של אורי פורת נוגע למועמד השלישי למשרת מנהל-הטלוויזיה, יוסי צמח. אחרי שהתפטר מתפקידו צביקה שפירא, מנהל חטיבת-התוכניות, הציע פורת לצמח לקחת את התפקיד לידי, ומנית, עד שימונה לטלוויזיה מנהל חדש, שיאיש את כל המישרות הפנויות.

שילון — בד אדום

חבריה-ליכוד בוועדה-מנהל של רשות-השידור וחברי הליכוד במליאת-הרשות הוזמנו לשיי חה אצל משה ניסים, שרה-המישפטים.

ניסים, הידוע בתמיכתו במועמד יוסי צמח למישרת מנהל-הטלוויזיה, ניסה לשכנע את ארבעת חבריה-הוועד, דויד ארמון, שאול עמור, נתן ברון וקריאל (רושי) גרדוש, להחזיר את המיכרו שהופסק לקדמותו, ולשנות את השיטה כעתיד. ניסים בטוח שאם יחזר המיכרו הקודם, ייבחר יוסי צמח ברוב-קולות. ניסים הביע התנגדות נחרצת לשינוי שיטת המיכרו, לפי הצעת חמשת חברי מליאת-רשות-השידור. חבריה-הוועד מהליכוד הודיעו לו שאם תתקבל שיטת-החמישה, ייבחר דן שילון — ושילון, לגבי ניסים, הוא כמו בר אדום.

קורת-רוח בליכוד

מיכאל קרפין, עורך מבט, יצא לשבועיים לגרמניה. מחליף אותו יאיר שטרן, מנהל מחלקת-החדשות בטלוויזיה.

בכירים ולא-בכירים בליכוד הביעו השבוע את שביעות רצונם מצורת הריווח במבט מאז שנסע קרפין לחו"ל. לרעתם עריכתו של קרפין שמאלנית מדי, ושטרן מאן את המירקע.

תמרורים

כרוב ממולא

נישאו בירושלים, אפרים-פישל זוהר, תלמיד-שיבה בן 20 ושירי אייני שטייץ, חיילת משוחררת בת 20, ילדיהם החורים בתשובה של אורי זוהר ואריק אייני שטיין, בנוכחות 1500 מוזמים, אשר חיסלו, בין השאר, 4500 בורקאס, 100 בקבוקי קוניאק (777 המישה סירי-ענק של קוגל (מאפה-איטריות) ושלושה סירי-ענק של כרוב ממולא (ראה גם עמודים 22 ו-23).

יועץ משפטי

נחוג בירושלים יום-הולדתו ה-80 של יצחק הנס קלינגהופר, ליד גליציה, שהיה, במשך עשר השנים שקרמו לפלישה הנאצית לאוסטריה, היועץ המשפטי של עיריית וינה, ממנה נמלט לברזיל ושבה חזר, כעבור 10 שנים נוספות, אחר מילחמת העולם השנייה לתפקיד של יועץ משפטי של מוסד אוסטרי — הפעם שגירות אוסטריה בריו דה-ניירו. כאשר עלה קלינגהופר משם ארצה, היה לרייקן הפקולטה למישפטים באוניברסיטה העברית (ולפרופסור למישפט חוקתי ומינהלי) וכמשך 13 שנים גם חבר-כנסת מטעם הליברלים. כאשר פרש מן הכנסת, בגיל 69, נתמנה למבקר האוניברסיטה העברית.

ח"כ זמני

נחוג בירושלים, יום-הולדתו ה-83 של פרופסור (לספרות ולשון יידיש) דוב סדן, סופר, מבקר ומתרגם, אשר החל את דרכו בפולין — שבה נולד בביתו של סוחר — כמתרגם סיפורים עבריים לפולנית, והיה, כשעלה ארצה, מורה (בתחנת-החשמל, הנוחה כיום, בנהריים שעל הירדן); עורך המדור הסיפורי של דבר, ועורך עיתון העולים החדשים המנוקד, של שנות ה-30, הגה, שממנו עבר להוראות יידיש באוניברסיטה העברית ולחברות קצרה בכנסת (מטעם מפא"י), בארץ. שני בניו של סדן הם פרופסורים גם הם: הכבד עזרא, מי שהיה מנכ"ל האוצר בימי יורם אירור, הוא פרופסור לכלכלה, והצעיר יוסף הוא פרופסור לסיפור ערבית.

רב הונגרי

נפטור בגיל 72, כבודאפשט, פרופסור אלכסנדר (שאנדרור) שייבר, חוקר כיתוב יידיש וכתובות יהודיים, אשר שימש, במשך 35 השנים האחרונות, כמנהל בית-המידור לרבנים בבית הונגריה, המוסד היחיד מסוגו להכשרת רבנים במדינות מיוחדת-אירופה.

היסטוריה כלבית

נפטור מהתקילב, בגיל 77, בלוס אנג'לס, ראד ותרובס, הבעלים והמאמן של הכלבה לאסי המקורית, שלא היתה אלא כלבה אסופית בשם פול, לפני שהוא אילף אותה לסרט שובר-הקופות של שנת 1943, לאסי שובי הביתה. ותרוכס גידל ואימן דורות של כלבות לסרטים ולטלוויזיה והקפיד לשמור אחרי מותו, על אפרו, שאותו ביקש לקבור יחד איתו.

מקום ראשון

נקבעה בווינגטון, עליידי הבנק העולמי כהכנסת-השיא לאורח מדינה כל שהיא. הכנסתם השנתית הממוצעת של תושבי הנסיכויות הערביות המאוחדות שבמיפרץ הפרסי — 21,340 דולר לכל איש אשה וילד בנסיכויות — כמקום החמישי (אחר שלוש מדינות-נפט ננסיות נוספות) — שווייץ (16,390 דולר לשנה) ורק במקום השישי — ארצות-הברית (14,900 דולר). במקום האחרון (130 דולר לאיש לשנה) — בנגלרש.

בין כמעט 100 הספרים שאותם חיבר או תיגרם סדן גם רבים התרגומים בכיוון ההפוך — לעברית — מפולנית, גרמנית, אוקר-אינית ולאדונו.

ספיחי המישחק שלא צולם

מיקה מישחק הכרוגל באיצטדיון רמת-גן (העולם הזה 6.3) לא הסתיים, כנראה, ועד סכנאי הטלוויזיה ביקש בירור עם אורי פורת, בהיותו מנהל-בפועל של הטלוויזיה. הסכנאים טוענים כי רכב-השידור איחר לצאת למיגרש בגלל תקלה טכנית של הרכב, שנבעה מן השלג שירד בירושלים, ולכן סבל המנוע מבעיית-הצתה.

כשהגיע הרכב לאיצטדיון, כשכו צוות הסכנאים, התברר שאין חשמל. הנהלת האיצטדיון, שהתחייבה לספק חשמל, לא עשתה זאת.

גנרטור, שהיה צריך להיות כשטח, הגיע למקום רק בשעה 11 וחצי, ולא היתה בו אף טיפה אחת של דלק.

כששאל ציון סווירי, הטכנאי, את יצחק גליקסברג, המפיק, מדוע לא דאג לתלושי-דלק לגנרטור, ענה לו זה: "אני לא פקיד!"

כשעברו תקלות אלה, התברר שהשעה היתה כבר 12 וחצי, והטכנאים רצו לצאת להפקת צהריים, המגיעה להם. אנשי-ההפקה האחרים, שידעו כי המישחק הראשון אמור להתחיל בשעה אחת בצהריים, לא הביאו לטכנאים אוכל לאיצטדיון, כדי לחסוך בומן. הם גם לא לקחו אותם לאכול במסעדה סמוכה לאיצטדיון, אלא נסעו איתם במשך חצי שעה למסעדה בפתח-תיקוה, כדי לחסוך בהוצאות. כך היה ברור שהטכנאים לא יחזרו בזמן למישחק הראשון.

בינתיים ממתניגים הטכנאים לפגישתם עם פורת כדי לשפוך לפניו את תלונותיהם על צוות-ההפקה.